
Ουσιαστικά

► ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΗ ΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ◀

A. Ασυναίρετα

1. Τοῦτον μὲν εὐθὺς ἀπέκτειναν, τοὺς δὲ _____ ἔλυσαν.
(δεσμώτης) Ξεν. ΕΛΛ. 5. 4. 8.
2. Ἦγούμην γὰρ οὐ προσήκειν ἐμοὶ _____ ὄντι τοὺς δημοσίους
βασανίζειν. (ιδιώτης, δοτ. εν.) Δημ. 53. 24.
3. _____ δὲ ἀνθρώποις πολλὰ δὴ τοιαῦτα γεγόνασίν τε καὶ
ἔσσονται. (νίκη, ον. πληθ.) Πλ. Νόμ. 641c.
4. _____ γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον. (ψυχή, γεν. εν.) Ευρ. Αλκ.
301.
5. Πείθουσι γὰρ Ἀγόρατον τουτονὶ _____ κατὰ τῶν
στρατηγῶν καὶ τῶν ταξιάρχων γενέσθαι. (μηνυτής, αιτ. εν.) Λυσ.
13. 18.
6. Καὶ οἱ ἐκ τῆς Πύλου Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίων πολλὴν _____
ἔλαβον. (λεία, αιτ. εν.) Θουκ. 5. 115. 2.
7. Ἴσως δ' ἂν καὶ τῆς ἐμῆς _____ πολλοὶ καταγελάσειαν.
(εὐήθεια, γεν. εν.) Ισοκρ. 4. 169.
8. Ἄνδρες _____, ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας
Οἰδίπουν ὀλωλότα. (πολίτης, κλητ. πληθ.) Σοφ. Ο.Κ. 1579-80.
9. Δέδοικά σ', ὃ _____, μὴ _____ δέει. (πρεσβύτης //
πληγή, γεν. πληθ.) Αριστοφ. Νεφ. 493.
10. Ὅρῳ _____ τήνδε, σημεῖον θεοῦ. (τρίαινα, αιτ. εν.) Αισχύλ.
Ικ. 218.

---

7. *Εὐήθεια*: αγαθότητα, απλότητα, τιμιότητα, ειλικρίνεια· αφέλεια, βλακεία, μωρία, ανοησία.

8. «Πολίτες, με μια λέξη θα μπορούσα να πω ότι έχω: πως πάει, πέθανε ο Οιδίπους» (μτφ. Ι. Ν. Γρυπάρης).

9. «Φοβούμαι, γέρο, μήπως θέλεις ξύλο» (μτφ. Θρ. Σταύρου).

11. _____ Παλαῖμον, ἴλεως ἡμῖν γενοῦ. (δεσπότης, κλητ. εν.)
Ευρ. Ι.Τ. 271.
12. Ἐπέροριψαν ταῖς τῶν πολεμίων ναυσὶ τοὺς ἀπὸ τῶν _____
λίθους. (κεραία) Διόδ. Σ. 13. 78. 7.
13. Προελθόντες δὲ εἴκοσι στάδια _____ ἐντυγχάνουσιν
ἀπεσφαγμένη ἓν _____. (λέαινα, δοτ. εν. // θήρα, δοτ. εν.)
Φιλόστρ. Απολλ. 1. 22.
14. Οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὦ _____ σὲ κατὰ τοῦτο κρείσσονά μου
γενέσθαι. (Ἄριστείδης) Πλούτ. Αριστείδ. 8. 5
15. Καὶ λίμνη ἦν ἐπὶ ταῖς _____ τοῦ ποταμοῦ. (ἐκβολή) Αρρ.
Ινδ. 24. 2.
16. Τοῖς _____ δὲ οἱ τοὺς ἀνδριάντας ἐποίησαν, τῷ μὲν
Στόμιός ἐστιν ὄνομα, τῷ δὲ Σῶμις. (πλάστης) Πaus. 6. 14. 13.
17. _____ δ' οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὠνομάσθησαν. (ζευγίτης,
ον. πληθ.) Πλούτ. Σόλ. 18. 1.
18. Τοιοῦτον δὲ τὸ τῶν _____ γένος ἐστίν. (κοχλίας) Αριστ. Ζ.Ι.
523b.
19. Σκιρτῶσιν ἅπαντες _____ τερπόμενοι. (κνῖσα, δοτ. εν.)
Βατραχομ. 175-6.
20. Διὸ περὶ Ὠρίωνος _____ μάλιστα γίγνεται νηνεμία, καὶ
μέχρι τῶν _____ καὶ προδρόμων. (ἀνατολή, αιτ. εν. //
ἐτησίαι) Αριστ. Μετεωρ. 361b.
21. Ἦκον δὲ αὐτῷ οἱ ἀμφὶ ταῦτα _____ ἐκ τῆς Ἑλλάδος οἱ
δοκιμώτατοι. (τεχνίτης, ον. πληθ.) Αρρ. Α.Α. 3. 1. 4.

14. Ἄνθρωποισι: ποιητ. ἀντὶ ἀνθρώποις. Φάτις, -εως: λόγος, λέξις, φήμη, ομιλία, αναφορά, ἐκθεση· υπόληψη.

18. Κοχλίας: σαλιγκάρι.

19. Κνῖσα: ο καπνός και η μυρωδιά ἀπὸ το σφάγιο που ψήνεται κατὰ τη θυσία, η «ταίνα».

20. Προδρόμοι: βόρειοι ἄνεμοι.

22. Καὶ διὰ ταύτην τὴν _____ ἔδωκε _____ ἀργύριον τῷ Λεοντίνῳ. (ἐπιθυμία // Γοργίας, δοτ. εν.) Ξεν. Κ.Α. 2. 6. 16.
23. Δι' ὃ καὶ τὴν ἀπὸ τῆς _____ ἐργασίαν μᾶλλον ἐπαινοῦσιν. (δίκελλα) Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. 3. 20. 8.
24. Λόγον ζωήρρυτον δός μοι, ὅπως ἀνυμνήσω τοὺς ἄθλους σου, _____ . (ιεράρχης, κλητ. εν.) Ρωμ. Μελ. 68. 1.
25. Ἐνέδυσσε Σαοῦλ τὸν Δαβίδ _____, καὶ _____ χαλκῆν περὶ τὴν _____ αὐτοῦ. (μανδύας, αιτ. εν. // περικεφαλαία, αιτ. εν. // κεφαλῆ) Δαμ. 96. 261.
26. Καὶ _____ καὶ μάντεις οὐδὲν πείσεσθαι προύλεγον. (θύτης, ον. πληθ.) Αππ. Εμφ. 1. 8. 71.
27. Δεῖ τοίνυν ταῦτ' ἐνθυμουμένους μὴ _____ πολεμεῖν, ἀλλὰ _____ συνεχεῖ καὶ δυνάμει. (βοήθεια, δοτ. πληθ. // παρασκευή, δοτ. εν.) Δημ. 4. 32.
28. Ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἢ κύμβη Σοφοκλῆς ἐν _____ φησίν. (Ἄνδρομέδα, δοτ. εν.) Αθην. 11. 64.
29. Πλούτου γὰρ αἱ περιβόητοι _____ χρυσὸς καὶ ἄργυρος εἶναι πεφύκασιν. (ῦλη, ον. πληθ.) Φιλ. Αλ. Διατ. 1. 25.
30. Ἐκρυψε τὸν Μάριον ἐν _____ κυάμους ἀγούση. (ἄμαξα, δοτ. εν.) Πλούτ. Μάρ. 35. 11.
31. Ὁ Μαυρίκιος ἠττηθεὶς ὑπὸ Περσῶν μεγίστη κατείχeto _____ . (ἀνία, δοτ. εν.) Πορφ. Γν. 25.
32. Ἐάν τε νουθετῆ τις _____ λέγων, στυγεῖς πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος. (εὔνοια, δοτ. εν.) Σοφ. Φιλ. 1322-3.

23. Δίκελλα: αξίνα που ἔχει το ένα ἄκρο διχαλωτό.

24. Ζωήρρυτος, -ον: αυτός από τον οποίο ρέει ζωή.

28. Κύμβη: (εδώ) λέμβος, πλοιάριο· το κοίλο μέρος αγγείου· ποτήρι· σάκος, «ταγάρι»· κεφάλι· είδος πουλιού.

32. «Κι αν μ' ὅλη την καρδιά του κανεῖς σε συμβουλεύει για καλό σου, συ τον μισεῖς κι εχθρό σου τον νομίζεις που σου θέλει κακό» (μτφ. Ι. Ν. Γρουπάρης).

33. Φύει δὲ δένδρα καρποφόρα _____ ἐμφερῆ. (μηλέα, δοτ. πληθ.) Στράβ. 16. 2. 45.
34. Βομβυλιὸς ζῶν ἐστι παραπλήσιον _____. (μέλιττα, δοτ. εν.) Σούδ. Β 375.
35. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον τὸ παιδίον ἐβόα καὶ ἐδυσκόλαιεν ὑπὸ τῆς _____ ἐπίτηδες λυπούμενον. (θεράπαινα) Λυσ. 1. 11.
36. Εὐξάμενος δὲ ταῦτα, τῆς ἀγαθῆς _____ ἐλπίδ' ἔχων παρὰ τῶν θεῶν, τὰδ' ἐπιστέλλω. (ἐπίνοια, γεν. εν.) Δημ. Επιστ. 1. 1.
37. Οἱ δὲ _____ τὰς πανταχόθεν δυνάμεις ἀθροίσαντες στρατηγὸν Ἐλωριν τὸν Συρακόσιον εἴλοντο. (Κροτωνιάτης) Διόδ. Σ. 14. 103. 5.
38. Μνησίθεος δέ φησι τὸν ἄρτον τῆς _____ εὐπεπτότερον εἶναι. (μᾶζα) Αθήν. 3. 83.
39. Ἐνταῦθα δὴ ὃ τε ῥοῦς οὐκέτι ὡσαύτως χαλεπὸς ἦν καὶ αἱ _____ οὐχ ὁμοία τῇ _____ ἐπέστρεφον. (δίνη // βία) Αρρ. Α.Α. 6. 5. 3.
40. Ἄλλ' οὐκ ἂν κατέλευσαν τὸν κατασχύνοντα τὴν αὐτῶν _____ . (ἀριστεία, αιτ. εν.) Λυκ. 71.
41. Ἐννόησον δὴ τὸ περὶ τὰς _____ ἅπαν ὡς ἔχει. (μαῖα) Πλ. Θεαίτ. 149b.
42. Αἱ ἀναγκαῖαι _____ τοὺς τοῦ τί πρακτέον ἢ μὴ λογισμοὺς ἀναιροῦσιν ἅπαντας. (χρεία, ον. πληθ.) Δημ. 23. 148.

33. Ἐμφερῆς, -ές: ὁμοιος, παρεμφερῆς.

34. Βομβυλιός: αγριομέλισσα.

35. Θεράπαινα: υπηρέτρια. Δυσκολαίνο: δυσκολεύομαι· δυστροπώ, δυσανασχετώ, δυσασε-
στούμαι.

36. Ἐπίνοια: σκέψη δύναμη της σκέψης, επινοητικότητα, εφευρετικότητα· σχέδιο, σκοπός, πρόθεση· δεύτερη σκέψη.

38. Μᾶζα: κριθαρένιο ψωμί.

40. Καταλεύω: λιθοβολώ μέχρι θανάτου, σκοτώνω με λιθοβολισμό.

42. Χρεία: χρήση, ωφέλεια· οικειότητα, στενή φιλία· στέρηση, ένδεια· ανάγκη.

43. Ὡ γεννάδα _____ μὴ προδοῦς τὰ πράγματα.
(ἀλλαντοπώλης, κλητ. εν.) Αριστοφ. Ιππ. 240-1.
44. Ἄλλ' ἔμοι δοκεῖ τῶν καλῶν κάγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα οὐ μόνον τὰ μετὰ _____ πραττόμενα ἀξιωμακρόνεντα εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς _____. (σπουδῆ, γεν. εν. //παιδιά) Ξεν. Συμπ. 1. 1.
45. Τῶν δὲ ἡμέρων οἱ Ἄρκάδες δένδρων ἀπάντων πλὴν _____ ἐσκομίζουσιν ἐς τὸ ἱερόν. (ῥοιά, γεν. εν.) Πaus. 8. 37. 7.
46. Ἦν δὲ καὶ ὑδροθήκη κατὰ τὴν _____ κλειστή. (πρῶρα) Αθῆν. 5. 42.
47. Διὰ τοῦτο _____ ψυχὴ καὶ φιλοσόφου διαφέρει. (ἀθλητής, γεν. εν.) Φίλ. Αλ. Αλληγ. 3. 72.
48. Καταίρει ἐς τὴν Ἰκαρον, καὶ μείνας ἐν αὐτῇ ὑπὸ _____ πέντε ἢ ἕξ _____ ἀφικνεῖται ἐς τὴν Χίον. (ἄπλοια, γεν. εν. // ἡμέρα, αιτ. πληθ.) Θουκ. 8. 99. 1.
49. _____, τόρευσον ἔαρος κύπελλον ἤδη. (καλλιτέχνης, κλητ. εν.) Ανακρεόντ. Απ. 5.
50. Γεννᾶται δ' ἐν τῇ _____ ῥίζα παρόμοιος πηγάνω.
(ἀκρόρεια) Ψ-Πλούτ. Ποτ. 18. 13.
51. Δόλοπες ὄκουν τὴν νῆσον, _____ κακοὶ γῆς. (ἐργάτης, ον. πληθ.) Πλούτ. Κίμ. 8. 3.
52. Ἄττικοὶ δ' εἰσὶ δύο _____ ὑπὸ ἀπραγμοσύνης πόλιν ζητοῦντες ἐν ἧ κατοικήσουσιν ἀπράγμονα. (πρεσβύτης, ον. πληθ) Αθῆν. 9. 37.

43. «Βρε λεβέντη ἀλλαντοπώλη, μην τα παρατήσεις» (μτφ. Θρ. Σταύρου). *Γεννάδας*, -ου: ο ευγενής στην ψυχὴ ἢ στην καταγωγή.

45. *Ροιά*: η ροδιά και ο καρπός της.

48. *Ἄπλοια*: η αδυναμία πλεύσης λόγω μη ευνοϊκού καιρού. *Καταίρω*: καταπλέω.

49. *Τορεύω*: (εδῶ) σμιλεύω, σκαλίζω.

50. *Ἀκρόρεια*: ράχη ἢ κορυφὴ βουνού. *Πήγανον*: εἶδος αρωματικού φυτού, ο ἀπήγανος.

53. Ἐνταῦθα ἠύρισκοντο πολλαὶ μὲν _____, πολλὰ δὲ κιβώτια, πολλαὶ δὲ βίβλοι γεγραμμένοι. (κλίνη, ον. πληθ.) Ξεν. Κ.Α. 7. 5. 14.
54. Ἡ γὰρ _____ τέχνη σιωπῶσαν εὔρηκε _____. (Φιλομήλα, γεν. εν. // φωνή, αιτ. εν.) Αχ. Τάτ. 5. 5. 4.
55. Τοῦτο μὲν δὴ τὸ ἐρώτημα οὐ τοῦ _____ ἐστίν, ἀλλὰ τινος αἰχμαλώτου ἢ αὐτομόλου. (τραυματίας) Ρούφ. Ερωτ. 54.
56. «Ὅταν γὰρ» ἔφη «μόνος ἀγωνισάμενος ὦ _____ νικήσης τοὺς βαρβάρους, τότε καὶ τιμᾶσθαι μόνος ἀξίου». (Μιλτιάδης) Πλούτ. Κίμ. 8. 1.
57. Ἄντέλαμπε δὲ ἡ τῶν ἀνθέων θεά τῇ τῶν ὀρνίθων _____. (χροιά, δοτ. εν.) Αχ. Τάτ. 1. 15. 8.
58. Οὐκοῦν καὶ _____ ὡσαύτως αἱ μὲν χρησταί εἰσιν, αἱ δὲ πονηραί; (λύπη, ον. πληθ.) Πλ. Γοργ. 499e.
59. Δῶρα ἐδίδου τῇ τε _____ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς προσήκουσιν. (Λήδα) Δίων Χρ. 11. 50.
60. Οὐκοῦν τιθῶμεν ἀπὸ Ὅμηρου ἀρξαμένους πάντας τοὺς ποιητικοὺς _____ εἰδώλων _____ εἶναι; (μμητής, αιτ. πληθ. // ἀρετή, γεν. εν.) Πλ. Πολ. 600e.
61. Περὶ δὲ Ὀρφέως τοῦ τρίτου _____ τὰ κατὰ μέρος ἀναγράψομεν. (μαθητής, γεν. εν.) Διόδ. Σ. 3. 67. 4.
62. Λιμώττειν ἐκείνους φαμέν, ὅσοι δι' ἀπορίαν σιτίων εἰς ἄκρον ἤκουσι _____. (πεῖνα, γεν. εν.) Γαλ. Ιππ. Αφ. 17b. 473.

---

57. «Των λουλουδιῶν ἡ θεά με των πουλιῶν τα χρώματα στη λάμψη ανταγωνίζονταν» (μτφ. Γ. Γιατρομανωλάκης). *Χροιά*: ἡ ἐπιφάνεια σώματος, ἡ ἐπιδερμίδα, τὸ χρῶμα τοῦ δέματος ἢ τοῦ προσώπου γενικά τὸ χρῶμα.

60. «Δεν πρέπει επομένως, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, νὰ πούμε κατηγορηματικά ὅτι ὅλοι οἱ ποιητές εἶναι μμητές των εἰδώλων τῆς ἀρετῆς» (μτφ. Ν. Μ. Σκουτερόπουλος).

63. Διωκομένων δὲ τῶν _____ ἢ μὲν κατὰ Πελοπόννησον εἰς τὸν Τίγρην ποταμὸν ἐμπίπτει. (Ἄρπυια) Ψ-Απολλόδ. 1. 122.
64. Αὔται μὲν οὖν _____ καλοῦνται μόνον, ἐκείναι δὲ καὶ προλήψεις. (ἔννοια, ον. πληθ.) Ψ-Πλούτ. Αρέσκ. Φιλ. 900Α.
65. Τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν ἐν τῇ _____, τούτοις κτώμεθα καὶ τὰς ἄλλας _____, ὧν δεόμενοι τυγχάνομεν. (ψυχὴ // ὠφέλεια, αιτ. πληθ.) Ισοκρ. 8. 32.
66. Τηλόθεν γὰρ ἡσθόμην βοὴν _____. (Ἄτρείδης, γεν. πληθ.) Σοφ. Αἴας 1318-19.
67. Ἄναιδεστάτους λόγους ἐτόλμα λέγειν πρὸς τῷ _____ (διαιτητῆς) Δημ. 36. 33.
68. Ἔπεισαν ὑμᾶς ἐλαύνειν αὐτὸν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ _____ ἀναγράφειν. (στηλίτης, αιτ. εν.) Ισοκρ. 16. 9.
69. Τί δ' οὐκ ἔῃς λύσαντά μ' αὐτήν, ὧ _____, πεσεῖν ἐς _____ καὶ γαμήλιον λέχος; (Σκύθης // εὐνή, αιτ. εν.) Αριστοφ. Θεσμ. 1121-2.
70. Τὸ δὲ ἐκ τῆς _____ αἷμα λεπτὸν καὶ ἰχωρῶδές ἐστιν. (βδέλλα) Αέτ. 8. 65.
71. Κατηγόρησε δὲ καὶ τῆς _____ Θεωρίδος ὡς ἄλλα τε ῥαδιουργούσης πολλὰ καὶ τοὺς δούλους ἐξαπατᾶν διδασκούσης. (ιέρεια) Πλούτ. Δημ. 14. 6.

---

63. Ἄρπυια: φτερωτὴ θεά.

64. Προλήψεις: ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀντίληψη, ἐξαρχῆς ἐγκατεστημένη στον ἀνθρώπινο νοῦ· κατὰ ὀρισμένους συγγραφεῖς ἀντίκειται στη λ. ἔννοια, τὴν ὁποία κανεῖς ἀποκτᾶ με τὴν πείρα.

66. Τηλόθεν: ἀπὸ μακριά.

68. Στηλίτης: (ἐδῶ με κακὴ σημασία) ποὺ ἔχει ἀναγραφεῖ σε δημόσια στήλη ὡς ἀτίμος. Βλ. ρ. (καὶ τῆς ΝΕ) στηλιτεῖω.

69. «Ἀχ ἀφῆσέ με, Σκύθη, νὰ τὴ λύσω, στὴ νυφικὴ μου κλίνη νὰ τὴν πάρω» (μτφ. Θρ. Σταύρου). Εὐνή: κρεβάτι· συζυγικὴ κλίνη· φωλιά. Λέχος: ἀνάκλιτρο, κλίνη· νεκρικὴ κλίνη, φέρετρο· συζυγικὴ κλίνη· σύζυγος.

72. Ὁ παισὶν αὐτοῦ _____ ἐπεισάγων μήτ' εὐδοκιμείτω μήτε μετεχέτω λόγου παρὰ τοῖς _____. (μητροιά, αιτ. εν. // πολίτης) Διόδ. Σ. 12. 14. 1.
73. Χρόνω Ἴπποκράτης ὕστερον _____ τύραννος αὐτὸς οἰκιστὴς γενόμενος κατώκισε Καμάριναν. (Γέλα, γεν. εν.) Θουκ. 6. 5. 3.
74. Ἐνταῦθα ξένια Νεάρχω προσφέρουσιν οἱ _____ πρόβατα. (κωμήτης) Αῤορ. Ἰνδ. 26. 7.
75. Ἐξηπάτησαν τοὺς _____ ψευδεῖς _____ παρασχόμενοι, _____ καὶ ἀδελφοῦ. (δικαστὴς // μαρτυρία, αιτ. πληθ. // κηδεστής, γεν. εν.) Δημ. 47. 48.
76. Ἐτάχθησαν μέντοι ἐπ' αὐτοῖς πελτοφόροι τε καὶ ψιλοὶ _____. (ἀκοντιστὴς, ον. πληθ.) Ξεν. Ελλ. 2. 4. 12.
77. Καὶ _____ ἐν Νεκυία δικάζοντα χρυσοῦν σκῆπτρον ἔχοντα πεποίηκε τὸν Μίνων, οὐ τὸν Ῥαδάμανθυν. (Ὀδύσεια, γεν. εν.) Πλ. Μίν. 319d.
78. Αἱ δὲ _____ προσήκουσι νεκρῶν καὶ αὐταὶ μνήμασι διὰ τὸ ἄκαρπον. (πτελέα) Ευστ. Παρ. Ἰλ. 2. 350.
79. Ἐγένετο δὲ ἡ ἄλωσις _____ ἢ δευτέρα μάχης μὲν τρίτῳ τῆς ἐν Λεύκτροις ἔτει πρότερον. (Πλάταια, γεν. εν.) Πaus. 9. 1. 8.
80. Ὁ βασιλεὺς παρήγγειλε τοῖς _____ πρώτοις ἐμβαλεῖν εἰς τὸν ποταμόν. (πελταστής) Πολύβ. 4. 64. 6.
81. Μετὰ δ' _____ περιέρχεται τὴν _____ κύκλω καὶ βουλεύεται. (Αἰσχίνης, γεν. εν. // ἀγορὰ) Δημ. 19. 225.

74. Κωμήτης: αὐτός που κατοικεῖ σε χωριό.

75. Κηδεστής: συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας· γαμπρός· πεθερός· κουνιάδος.

78. Πτελέα: τὸ φυτό φτελιά.

80. Πελταστής: στρατιώτης που φέρει πέλτην (πέλτη = μικρὴ ελαφριά ασπίδα).

82. Ἡροῦντο γὰρ οἱ _____ ἐκείνον μᾶλλον ἄρχοντα.
(εὐπατριδης) Ηρωδ. 3. 5. 2.
83. Χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον, καὶ μ' _____ πέμψον
ἀμέμπτως ἔνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει. (εὐπλοια, δοτ. εν.) Σοφ.
Φιλ. 1464-6.
84. Διεβίβαζε τὸν στρατὸν ἐν δώδεκα _____ προτεταγμέναις.
(σπειρα, δοτ. πληθ.) Πλούτ. Λούκ. 31. 6.
85. Τὴν δ' οὐσίαν ἀφελέσθαι τῶν _____ ἐπιβουλευσάντων
ἔσωσεν ἡμῖν. (χρήστης) Ισ. 1. 12.
86. Ἦσαν δὲ οἱ _____ συγγενεῖς καὶ ἄλλως τοῖς ἐν Αἰτωλία
βασιλεῦσι. (Ἡρακλείδης) Πaus. 5. 3. 7.
87. Εἶτα εἰ μὲν χαλκεὺς ὦν ἐχρῶ τῇ _____ ἄλλως, ἐπιλελησμένοις
ἂν ἦσθα τοῦ χαλκῆως. (σφῦρα) Επικτ. Διατρ. 2. 10. 13.
88. Καὶ ἀμφὶ τὸν Δομίτιον αὐτὸν ἦσαν ἰπέων _____
τέσσαρες. (ἴλη, ον. πληθ.) Αππ. Συρ. 158.
89. Ἄντι δὲ τοῦ ξίφους _____ ἔχουσι μακράς. (σπάθη, αιτ.
πληθ.) Διόδ. Σ. 5. 30. 3.
90. Μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὑπὸ _____, οἴμαι,
δηχθεῖς. (ἔχιδνα, γεν. εν.) Λουκ. Αλέξ. 10.
91. Ῥωμαϊκαὶ ἀνεφάνησαν _____ καὶ _____ κατόπιν
θέοντες. (σημαία, ον. πληθ. // στρατιώτης, ον. πληθ.) Ἄνν. Κομν. 8. 2. 2.
92. Ἐπὶ δὲ τρίτης _____ εἰς Δελφοὺς ἀφίκοντο. (γενεά, γεν.
εν.) Ισοκρ. 6. 17.

82. *Εὐπατριδης*: ευγενής, αριστοκράτης.

83. «Ω! Γη της Λήμνου κυματόζωστη, ἔχε γεια· στείλε με καλοτάξιδο ἐκεῖ ὅπου η Μεγάλη Μοῖρα με οδηγεῖ...» (μτφ. Τ. Ρούσσος). *Εὐπλοια*: ο καλός πλους, το καλό ταξίδι.

85. *Χρήστης*: αὐτός που δίνει ἢ ερμηνεύει χρησμούς, προφήτης, μάντης· (ἐδῶ) δανειστής, πιστωτής, τοκογλύφος· δανειζόμενος, οφειλέτης.

87. *Ἐπιλανθάνομαι*: λησμονώ.

88. *Ἰλη*: τμήμα ιππικού αποτελούμενο ἀπὸ 64 ιππεῖς.

93. Παρὰ Νικοκλέους τοῦ Σαλαμινίων βασιλέως πολλὰς ἔλαβον καὶ μεγάλας _____. (δωρεά, αιτ. πληθ.) Ισοκρ. 15. 40.
94. Διὰ τί τὸν ἄνθρωπον, ὃ _____, οὐκ ἔστι καλὸν εἶναι μόνον; (προφήτης) Φίλ. Αλ. Αλληγ. 2. 1.
95. Ἐμβαλόντες δὲ πῦρ ξὺν θείῳ καὶ _____ ἦψαν τὴν ὕλην. (πίσσα, δοτ. εν.) Θουκ. 2. 77. 3.
96. Καὶ τῷ _____ Μενέλεω θεῶν πάρα μακάρων κατοικεῖν νῆσόν ἐστι μόρσιμον. (πλανήτης) Ευρ. Ελ. 1676-7.
97. Καὶ γὰρ _____ φυτὰ ἦν πολλὰ. (ἐλαία, γεν. πληθ.) Αισχ. Επιστ. 9. 1.
98. Ἔστι δὲ εἶδος _____, ῥάβδους ἔχον ὀρθάς. (ἄκανθα, γεν. εν.) Διοσκ. Ὑ. Ι. 1. 100. 4.
99. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πραχθέντα ἔμαθον, τῇ τοῦ Ἀντωνίου _____ ἔχαιρον. (ἦττα, δοτ. εν.) Δίων Κ. 46. 39. 3.
100. Τὸν δὲ λόγον τὸν περὶ τοῦ Ἑρωτος, ὃν ποτ' ἤκουσα γυναικὸς Μαντινικῆς _____, πειράσομαι ὑμῖν διελθεῖν. (Διοτίμα, γεν. εν.) Πλ. Συμπ. 201d.
101. Ἐκ δὲ τούτου _____ μὲν μεγάλαι ἐκατέρων διεπέπαντο. (στρατιά, ον. πληθ.) Ξεν. Ελλ. 4. 4. 14.
102. Ῥαθυμία μὲν γὰρ τῶν εὖ καθεστώτων τινὰς ἐφθειρε, πόνοσ δὲ σὺν _____ τῶν δεδυστυχηκότων πολλοὺς ὄρθωσεν. (μέριμνα, δοτ. εν.) Πορφ. Γν. 48.
103. Ὅπως δὲ δεῖ τούτων ἐκάστῳ πρὸς _____ χρῆσθαι διδάξω. (θήρα, αιτ. εν.) Ξεν. Κυν. 10. 3.

96. «Στων Μακάρων τα νησιά ο πολυπλάνητος θα πάει Μενέλαος· οι θεοί τ' αποφασίσαν» (μτφ. Τ. Ρούσσος).

98. Ἄκανθα: αγκάθι, ακανθώδες φυτό, γαϊδουράγαθο, ακακία, γαζία· η σπονδυλική στήλη των ζώων ή των ψαριών.

100. Διέρχομαι: (εδώ) διηγούμαι λεπτομερώς.

101. Διαπαύομαι: (εδώ παθ.) διαλύομαι.

104. Εἰσὶν ἄρα, ἔφη, αἱ _____ ἡμῶν ἐν Ἄιδου. (ψυχῇ) Πλ. Φαίδ. 71e.
105. Τῷ μὲν δὴ Τιριβάζῳ ἀκούοντι ἰσχυρῶς ἤρεσκον οἱ τοῦ _____ λόγοι. (Ἄνταλκίδας) Ξεν. ΕΛΛ. 4. 8. 15.
106. Χλαμύδας μὲν ὑμῖν ἀντὶ τῶν _____ φορεῖν ἔδωκεν. (διφθέρα) Αῤῥ. Α.Α. 7. 9. 2.
107. Ἔπειτα _____ σφοδροῦ πνεύσαντος μέγα κρύος ἐγένετο. (βορέας, γεν. εν.) Λουκ. Αλ. Ιστ. 2. 2.
108. Φασὶν ὀρείχαλκον εἶδος χαλκοῦ, ἀπὸ Ὀρείου τινὸς γενομένου _____ ὠνομασμένον. (εὐρετής, γεν. εν.) Θεόπ. Απ. 158.
109. Ὑπὲρ δὲ τὴν _____ εἰσὶ λίθου τῶν ἵπων τῶν Ἄρταφέρους. (λίμνη // φάτνη, ον. πληθ.) Πaus. 1. 32. 7.
110. Ἦδη τοίνυν αὐτὸ τοῦτο σκόπει πρῶτον εἰ κατὰ τὰς κοινὰς ἐστὶν _____. (ἔννοια, αιτ. πληθ.) Πλούτ. Στωικ. 1060Α.
111. Ἐγὼ μὲν ἐβουλόμην ἐν τοῖς Λεωκράτους _____ καὶ _____ βασανισθεῖσι τὸν ἔλεγχον γενέσθαι. (οἰκέτης, δοτ. πληθ. // θεράπαινα, δοτ. πληθ.) Λυκ. 30.
112. Ἄνεμων _____ δεῦρό μ' ἤρπασαν _____. (θύελλα, ον. πληθ. // βία, δοτ. εν.) Ευρ. Κύκλ. 109.
113. Κατεῖδες οὖν που τοὺς _____ αὐτόθι καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν; (πατραλοίας) Αριστοφ. Βάτρ. 274-5.
114. Λέγεται δὲ τις καὶ περὶ τῶν _____ λόγος, ὡς _____ μὲν ποιοῦνται τοὺς παρδάλεις. (λέαινα // ἐραστής, αιτ. πληθ.) Φιλόστρ. Απολλ. 2. 14.

106. Διφθέρα: κατεργασμένο δέρμα· (εδώ) δερμάτινο πανοφόρι συνηθισμένο στους χωρικούς.

107. Κρύος, -ους, τό: παγερό κρύο. Το ουσιαστικό βορέας βρίσκεται σε όλες τις πτώσεις (μόνο του ενικού) και ασυναίρετο και συνηρημένο: βορέας και βορράς. Βλ. Οικονόμου ΓΑΕ, § 93, σημ.

109. Φάτνη: κατασκευάσμα στο οποίο τοποθετείται η τροφή των ζώων, παχνί.

113. Πατραλοίας: πατροκτόνος.

115. Καὶ μὲν δὴ, ὧ ἄνδρες _____, ὅσῳ μείζονας εἰσὶ καὶ
 _____ τὰς ὄψεις, τοσούτῳ μᾶλλον _____ ἄξιοί εἰσι.
 (δικαστής, κλητ. πληθ. // νεανίας, ον. πληθ. // ὄργη, γεν. εν.) Λυσ.
 10. 29.
116. Τέρας λέγεις καὶ θαυμαστόν, ὧ _____ (Ἰππίας) Πλ. Ἰππ. Μ.
 283c.
117. Ἦρεῖ δὲ καὶ ὕδωρ ἐκ _____ ἱεροῦ πιεῖν ἠδύ. (πηγή, γεν. εν.)
 Πaus. 3. 26. 1.
118. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ _____ τῶν κρεῶν τί χρὴ
 λέγειν; (νομή) Λουκ. Θ. Διάλ. 5. 1.
119. Τραύματα πολλὰ δεξάμενος ἐν μέσοις _____ ἀπόλετο.
 (τραυματίας, δοτ. πληθ.) Φιλ. Αλ. Μετον. 203.
120. Τοιαύτην δὲ τίνα _____ ἔχει καὶ τὰγαθὰ διὰ τὸ πολλοῖς
 συμβαίνειν _____ ἀπ' αὐτῶν. (πλάνη, αιτ. εν. // βλάβη, αιτ.
 πληθ.) Αριστ. Η.Ν. 1094b.
121. Ἄνεβόησε μεγάλη _____, πῦρ καὶ _____ αἰτῶν.
 (φωνή, δοτ. εν. // δίκηλλα, αιτ. πληθ.) Σχολ. Ευρ. Φοίν. 1154.
122. Τῶν ἀπόρων ἐνίους μᾶλλον εὐφραίνουσιν αἱ ἀλλότρια
 _____ τῶν ἰδίων _____. (βλάβη, ον. πληθ. // ὠφέλεια,
 γεν. πληθ.) Διον. Αλ. Ρ.Α. 8. 74. 4
123. Ξύλινον κατασκευάσας θησαυρὸν καὶ κλείσας πανταχόθεν
 _____ αὐτῷ μίαν ἤνοιξεν. (ὀπή, αιτ. εν.) Ἰώσ. Ι.Α. 9. 163.
124. Χωρήσαντές τε _____ μετὰ τῶν ἄλλων βαρβάρων ἐνόμισαν
 αὐτοβοεῖ ἂν τὴν πόλιν ἐλεῖν. (ρύμη, δοτ. εν.) Θουκ. 2. 81. 4.

115. *Μείζονας (μείζονες)*: ψηλότεροι, πιο μεγαλόσωμοι.

118. *Νομή*: βοσκή, βόσκησι, βοσκότοπος· διαίρεσι, διανομή, μοιρασιά, διανομή κληρονομίας.

123. *Θησαυρός*: ὅ,τι συγκεντρώθηκε καὶ αποταμιεύτηκε· αποθήκη, τόπος φύλαξης πραγμάτων, θησαυροφυλάκιον· κάθε σκεύος κατάλληλον γὰρ φύλαξη πολύτιμων αντικειμένων.

124. *Ρύμη*: στενή οδός, στενωπός, μικρός δρόμος, «σοκάκι»· (εδώ) ορμή, φόρα, ἐφοδος, ἐπίθεσι. *Αὐτοβοεῖ*: με τὸν πρώτον ἀλαλαγμό, με μιὰ φωνή, (εδώ) χωρὶς ἀντίστασι.

125. Καὶ τότε μὲν κατέφυγεν εἰς Αἴγιναν μικρὸν πρὸ ἡλίου _____.
(δυσμή, γεν. πληθ.) Ξεν. Ελλ. 5. 1. 7.
126. Ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον, ὦ _____ σκληρά.
(ψυχῇ) Σοφ. Τρ. 1259-60.
127. Διὰ τοῦτο μᾶλλον τοῦ προσήκοντος αὐτὰς ἐθεράπευον καὶ
_____ προσηγόρευον. (δέσποινα, αιτ. πληθ.) Πλούτ. Λυκ.
14. 1.
128. Ὑπνος πόνος τε κύριοι _____ δεινῆς _____
ἐξεκῆραναν μένος. (συνωμότης, ον. πληθ. // δράκαινα, γεν. εν.)
Αἰσχύλ. Ευμ. 127-8.
129. Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε _____. (θέαινα, κλητ.
πληθ.) Ομ. Ιλ. Θ 5.
130. Ἐπειτα τοὺς στρατηγούς ἤροῦντο κατὰ _____. (φυλή, αιτ.
πληθ.) Αριστ. Αθ. Πολ. 22. 2.
131. Ἀντεῖπε δὲ μετὰ πλείστης _____ πρὸς τὸν ἐκείνου λόγον.
(ἐπιμέλεια, γεν. εν.) Πλούτ. Δημ. 16. 2.
132. Ἐμπίπτουσι τῇ _____ καὶ ἀνάπτουσιν αὐτὴν πολλαχόθεν.
(γέφυρα) Διον. Αλ. Ρ.Α. 3. 56. 1.
133. _____ οὐᾶ, _____ οὐᾶ, Αὔγουστε Αὔγουστε.
(Ὀλυμπιονίκης, κλητ. εν. // Πυθιονίκης, κλητ. εν.) Δίων Κ. 63. 20. 5.
134. Δῆλον γὰρ ὅτι σὺ μὲν ἀλγείς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν, _____
(Αἰσχίνης, κλητ. εν.) Δημ. 18. 41.

---

125. Δυσμή: πτώση, χαμήλωμα, δύση.

126. «Λοιπὸν ἔλα, και πρι να κινήσει ξανά αυτ' η άγρια η αρρώστια, ω ψυχή μου σκληρή...»
(μτφ. Ι. Ν. Γρυπάρης).

128. «Συμφώνησαν δυο δυνατοί, ο ύπνος κι ο κόπος κι αδράνισαν της δράκαινας την άγρι-
αν άφρη» (μτφ. Ι. Ν. Γρυπάρης).

129. «Αθάνατοι, και αθάνατες θεές, ακούσετ' όλοι» (μτφ. Ι. Πολυλάς). Κλύω: ακούω, αφου-
γκράζομαι, δίνω προσοχή. Μεῦ: ποιητ. αντί μοῦ.

B. Συνηρημένα

1. Ὅμως δὲ ἐπειδήπερ τὴν _____ ἐνδέδυκα, οὐκ ἀποδειλιατέον. (λεοντή) Πλ. Κρατ. 411a.
2. Καταστάς δὲ χορηγὸς τραγωδοῖς ἀνήλωσα τριάκοντα _____ (μνᾶ, αιτ. πληθ.) Λυσ. 21. 1.
3. Φθείρουσι δ' αὐτοὺς καὶ αἱ ἄγριαι _____. (γαλῆ, ον. πληθ.) Θεόφρ. Απ. 174. 7.
4. Ἐναντίον δὲ τῷ _____ νότος ἐστίν. (βορρᾶς) Αριστ. Πρ. 940b.
5. Ὄφθη δὲ καὶ ὁ Ἑρμῆς τὴν τε _____ ἔχων καὶ τὸ κάλλος θαυμαστός. (κυνῆ) Αριστείδ. Ι.Λ. 330.
6. Νοσοῦντος _____ τοῦ Χίου τὴν πενίαν καταμαθὼν ἐπανήλθεν αὐθις ἔχων εἴκοσι δραχμάς. (Ἀπελλῆς, γεν. εν.) Πλούτ. Κόλ. 63A.
7. Διὰ τοῦτο Θάσιοι τὰς _____ ὅταν προσαυξηθῶσιν ἐνοφθαλμιζουσιν. (ἀμυγδαλῆ) Θεόφρ. Φυτ. Αιτ. 1. 9. 1.
8. Πολλάκις δέ τοι ξηρὰ βαθεῖαν _____ ἐνίκησε σπορᾶ. (γῆ, αιτ. εν.) Ευρ. Ανδρ. 636-7.
9. Ἐν δὲ τούτῳ, ὅσοι _____ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, μιᾶ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. (Ἑρμῆς, ον. πληθ.) Θουκ. 6. 27. 1.
10. Τῷ δ' _____ παρήγγειλε μηδὲν ἐπιτάττειν τοῖς Ἀχαιοῖς χωρὶς τῆς τοῦ στρατηγοῦ γνώμης. (Ἀπελλῆς) Πολύβ. 4. 76. 9.
11. Μὴ δυνάμενοι ἐν ταῖς ὁπαῖς εἰσδῦναι διεφθάρησαν ὑπὸ τῶν _____ πάντες. (γαλῆ) Αἰσωπ. 239.

1. Δηλ.: αφού έχω φορέσει τη λεοντή, δεν πρέπει να δειλιάσω.

5. Κυνῆ: δέρμα σκύλου· κάλυμμα του κεφαλιού φτιαγμένο από δέρμα ή και άλλο υλικό.

7. Ἐνοφθαλμιζῶ: «μπολιάζω» δέντρο.

8. «Το ξερό χωράφι πολύ συχνά νικάει στο κάρπισμά του την πλούσια γη» (μτφ. Τ. Ρούσσος).

12. Καὶ τότε δῆλον ἐγένετο οὗ ἔνεκα οἱ Θραῖκες τὰς _____ ἐπι
ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι καὶ τοῖς ὠσί. (ἄλωπεκῆ) Ξεν. Κ.Α. 7. 4. 4.
13. Κἄν εὐτυχήσας τῆς _____ μνημόνευε. (φακῆ) Αἰσωπ.
Παροιμ. 27.
14. Ὅρος γὰρ διηνεκὲς ἀπὸ νότου πρὸς _____ τεταμένον ὀρίζει
τὴν Κελτικὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας. (βορραῖς, αιτ. εν.) Στραβ. 3. 1. 3.
15. Ἔστι δ' εἰκυῖα _____. (παρδαλῆ, δοτ. εν.) Στραβ. 2. 5. 33.
16. Ἡ δὲ καταδίκη δισχίλιαι _____ ἦσαν. (μνᾶ, ον. πληθ.)
Θουκ. 5. 49. 1.
17. Ζεὺς πλάσας ἀνθρώπους ἐκέλευσεν _____ νοῦν αὐτοῖς
ἐγγέαι. (Ἐρμῆς, δοτ. εν.) Αἰσωπ. 110.
18. Μακαρίζω σε, ὦ _____, ὅτι καθαρὸς πάσης παιδείας ἐπὶ
φιλοσοφίαν ὥρμησας. (Ἀπελλῆς) Επ. Επιστ. Απ. 43.
19. Ταῖς τε _____ χρήματα ἀπὸ τῶν πατρῶν ἀπένευμε.
(ἀδελφιδῆ) Δίων Κ. 51. 15. 7.
20. Ἐβόων ὡς ἐπὶ δήμου καταλύσει τά τε μυστικὰ καὶ ἡ τῶν
_____ περικοπὴ γένοιτο. (Ἐρμῆς) Θουκ. 6. 28. 2
21. Οἱ δὲ μυστήρια πεποιήκασι καὶ τοὺς _____ περικεκόφασι.
(Ἐρμῆς) Λυσ. 14. 42
22. _____ τε νομίζουσιν εἶναι τὴν Ἀλκίνου. (Ναυσικᾶ, αιτ. εν.)
Παυσ. 5. 19. 9.
23. Ἴδρῦσατο τῆς _____ ἱερὸν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ
καθιέρωσε. (Ἀθηνᾶ) Διόδ. Σ. 5. 58. 1.
24. Καὶ κομήτης δὲ πρὸ μηνῶν ἕξ περὶ τὸ μέρος ἀνεφάνη τοῦ
_____. (βορραῖς) Ακροπ. Χρον. 39.

---

12. Ἄλωπεκῆ: δέρμα αλεπούς.

15. Παρδαλῆ: δέρμα πάνθηρα (πάρδαλις, -εως, ἡ = ο πάνθηρας).

19. Ἀδελφιδῆ: κόρη του ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, ἀνιψιά.

25. Σκέψασθε δὲ καὶ περὶ τῶν εἴκοσι _____, ἅς οὐκ ἐπαναφέρει.
(μνᾶ, γεν. πληθ.) Δημ. 41. 20.
26. Αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ἔθυε τῇ _____. (Ἀθηνᾶ) Ξεν.
Ελλ. 3. 1. 23.
27. Τεῦκρος ἐπὶ τοῖς _____ ἐμήνυσεν Εὐκτῆμονα. (Ἐρμῆς) Ανδ.
1. 35.
28. Ἀλλὰ μὴν καὶ Καλλισθένην ἑκατὸν _____ ἐστεφανώσατε.
(μνᾶ, δοτ. πληθ.) Λυκ. Απ. 5. 2.
29. Ἔτερον δὲ στρατηγὸν καταστήσαντες _____ ἐξαπέστειλαν
ἐπὶ Τυρρηνοῦς. (Ἀπελλῆς, αιτ. εν.) Διόδ. Σ. 11. 88. 5.
30. Ἀλλ', ὃ πατρώα _____ θεοὶ τ' ἐγχώριοι, δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα
ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς. (γῆ) Σοφ. Ηλ. 67-8.

---

30. «Του πατέρα μου γη και θεοί του τόπου μου, καλοδεχτείτε με σ' αυτά τα μονοπάτια...»
(μτφ. Κ. Χ. Μύρης).